

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 54

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 ianuarie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 887 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 privind acordarea unor drepturi salariale personalului Ministerului Administrației și Internelor	2-3	Decizia nr. 892 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	9-10
Decizia nr. 888 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) și (4), art. 77 și art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, și ale art. 81 din statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească	3-5	Decizia nr. 893 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură	10-12
Decizia nr. 889 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	5-7	Decizia nr. 894 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 pentru abrogarea Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare și a Hotărârii Guvernului nr. 2.425/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, precum și ale art. 9 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	12-14
Decizia nr. 890 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil	7-8	Decizia nr. 895 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 887**

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 privind acordarea unor drepturi salariale personalului Ministerului Administrației și Internelor

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 privind acordarea unor drepturi salariale personalului Ministerului Administrației și Internelor, excepție ridicată de Ioan-Nicolae Aciu și alții în Dosarul nr. 1.468/C/2006 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 august 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.468/C/2006, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 privind acordarea unor drepturi salariale personalului Ministerului Administrației și Internelor**, excepție ridicată de Ioan-Nicolae Aciu și alții într-un litigiu având ca obiect pretenții pentru drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 au caracter discriminatoriu, întrucât suspendă acordarea sporului de fidelitate numai pentru polițiști, iar nu și pentru restul personalului din domeniul apărării naționale, al ordinii publice și al siguranței naționale. Pe de altă parte, se suprimă un drept salarial acordat prin lege, fără ca pentru restrângerea exercițiului acestui drept să fie întrunite condițiile cerute de art. 53 din Constituție.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă apreciază că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, încălcând principiul egalității în drepturi prin aceea că suspendă aplicarea prevederilor legale privind beneficiul sporului de fidelitate numai pentru polițiști, menținându-le pentru restul personalului din domeniul apărării naționale, ordinii publice

și al siguranței naționale. Totodată, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 53 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, având în vedere că dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare, având aplicabilitate limitată în timp, numai pentru anul 2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 privind acordarea unor drepturi salariale personalului Ministerului Administrației și Internelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.138 din 2 decembrie 2004, aprobată prin Legea nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 197 din 8 martie 2005, dispoziții potrivit cărora: „(1) În anul 2005 se suspendă aplicarea dispozițiilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare”.

Art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, prevede pentru polițiști acordarea unui spor de fidelitate de până la 20% din salariul de bază.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 53 referitoare la condițiile în care se poate restrânge exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În textul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 se prevede, în mod expres, că aceste dispoziții au o aplicabilitate limitată în timp, numai pentru anul 2005. Așadar, Curtea constată că, începând cu data de 1 ianuarie 2006, aceste dispoziții legale nu mai sunt în vigoare și, față de această situație, devin aplicabile

dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea Constituțională poate decide numai asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe în vigoare, astfel încât excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile susmenționate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2004 privind acordarea unor drepturi salariale personalului Ministerului Administrației și Internelor, excepție ridicată de Ioan-Nicolae Aciu și alții în Dosarul nr. 1.468/C/2006 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 888

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) și (4), art. 77 și art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, și ale art. 81 din statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și a legii în ansamblu, a art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, și a art. 81 din statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992 privind organizarea judecătorească, excepție ridicată de Dinuță Stancu în Dosarul nr. 814/CM-AS/2006 al Curții de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 814/CM-AS/2006, **Curtea de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și a legii în ansamblu, a art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, și a art. 81 din statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992 privind organizarea judecătorească**, excepție ridicată de Dinuță Stancu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Legea nr. 19/2000 are un caracter discriminatoriu în privința stabilirii drepturilor de pensie ale

femeilor în raport cu cele ale bărbaților, contravenind principiului constituțional al egalității în drepturi. În acest sens, arată că femeile, în condițiile unui stagiu de cotizare identic și pentru venituri identice realizate, obțin un punctaj mai mare decât cel al bărbaților, căruia îi corespunde și un quantum mai mare al pensiei. De asemenea, arată că recalcularea și reactualizarea pensiilor fără aplicarea corectă a art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000 și a art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005, respectiv rămânerea în plată a pensiei stabilite anterior dacă aceasta are un quantum superior celui rezultat în urma acestor operațiuni, face ca legea să dispună pentru trecut, să anuleze un drept câștigat licit și să afecteze nivelul de trai al pensionarilor.

Curtea de Apel Craiova – Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate, iar calculele autorului excepției sunt eronate, având în vedere că în urma recalculării s-a stabilit un quantum al pensiei mai mare decât cel aflat în plată și i s-a acordat noul quantum.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că toate dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât prin acestea nu se instituie discriminări, ci se aplică tratamente juridice diferențiate pentru situații diferite. În ce privește statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992, arată că acesta nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie:

– Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare;

– Art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000, așa cum a fost modificat prin articolul unic pct. 13 din Legea nr. 577/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 2004. Acest text de lege are în prezent următoarea redactare:

„(6) Quantumul pensiilor se stabilește pe baza prevederilor art. 76, luându-se în considerare punctajul mediu anual sau punctajul mediu estimat, după caz, ce va fi stabilit conform alin. (2), (3), (5) și (5¹).“;

– Art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, potrivit căruia: *„În situația în care quantumul pensiei aferent noului punctaj determinat este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține quantumul convenit sau aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se va obține un quantum al pensiei mai mare decât acesta.“;*

– Art. 81 din statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege autorul excepției invocă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 44 alin. (1) și (8) privind dreptul de proprietate și interdicția confiscării averii dobândite în mod licit și ale art. 47 privind nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că un prim aspect criticat de autorul excepției privește dispozițiile Legii nr. 19/2000 prin care se instituie o inegalitate între bărbați și femei sub aspectul drepturilor la pensie cuvenite, în condițiile unui stagiu de cotizare și a unor venituri identice. Curtea observă că, în realitate, dispozițiile discriminatorii vizate se referă la prevederile art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, potrivit cărora, la data intrării în vigoare a legii, vârsta standard pentru acordarea pensiei pentru limită de vârstă este de 57 de ani pentru femei și de 62 de ani pentru bărbați, care va crește etapizat, în așa fel ca, începând cu anul 2013, vârsta standard să fie de 60 de ani pentru femei și de 65 de ani pentru bărbați. Alin. (4) al aceluiași articol păstrează diferența de 5 ani și în privința stagiului complet de cotizare, care a fost de 25 de ani pentru femei și de 30 de ani pentru bărbați la data intrării în vigoare a legii și va fi de 30 de ani pentru femei și de 35 de ani pentru bărbați în anul 2013. De asemenea, Curtea consideră că sunt avute în vedere și dispozițiile art. 77 din Legea nr. 19/2000, potrivit cărora punctajul mediu anual, care determină quantumul pensiei, se calculează prin împărțirea sumei punctajelor anuale la numărul anilor de stagiul complet de cotizare, ceea ce face ca, în cazul unor punctaje anuale egale, femeile să primească o pensie mai mare, întrucât suma punctajelor anuale se împarte la o cifră mai mică.

Curtea constată că acest aspect de neconstituționalitate a mai fost analizat și prin Decizia nr. 27 din 12 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996. Având a se pronunța asupra constituționalității dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistența socială, publicată în Buletinul Oficial nr. 82 din 6 august 1977, dispoziții care prevedeau, de asemenea, un tratament juridic diferențiat între bărbați și femei sub aspectul dreptului la pensie, Curtea a reținut că textul art. 16 alin. (1) din Constituție, coroborat cu cel al art. 4 alin. (2) din Legea fundamentală, are în vedere discriminările prohibite, respectiv „discriminarea negativă“, iar nu și pe cele admisibile, așa cum este „discriminarea pozitivă“, ținând seama de specificitatea unor situații sau de scopul realizării unei justiții distributive, pentru a anula sau pentru a diminua inegalitățile obiective. Tratamentul juridic diferențiat a fost considerat ca o măsură de protecție specială a femeilor, întemeiată nu pe deosebirea

de sex, ci pe situația socială care decurge din această deosebire.

Curtea consideră că aceste considerente își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. Desigur, Curtea nu poate să nu observe tendința statelor europene de egalizare a condițiilor de obținere a dreptului la pensie între bărbați și femei, precum și recomandările exprimate de instituțiile Uniunii Europene în acest sens, dar aceasta rămâne un deziderat legislativ pe care instanța de contencios constituțional, în limitele competențelor sale, nu îl poate soluționa, rămânând un atribut exclusiv al legiuitorului.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000 și a art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005, Curtea observă că aspectele invocate nu privesc conținutul acestora, ci greșita lor aplicare. Astfel, autorul excepției arată că sunt confundate noțiunile de recalculare și reactualizare a pensiilor, precum și cele de

pensie cuvenită și de pensie aflată în plată, astfel că s-a ajuns la stabilirea unui punctaj mediu anual mai mic și a unui quantum al pensiei mai mic decât cel ce i s-ar fi cuvenit. Or, Curtea constată că aplicarea dispozițiilor legale și verificarea corectitudinii operațiunilor de calcul nu constituie probleme de competența instanței de contencios constituțional, ci aspecte ce intră în competența exclusivă a instanței judecătorești.

În sfârșit, în ceea ce privește ultima critică de neconstituționalitate referitoare la art. 81 din statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992, Curtea constată că acest act normativ nu există. Așa fiind, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, aceste dispoziții nu pot face obiect al controlului de constituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) și (4), art. 77 și ale art. 180 alin. (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și cele ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Dinuță Stancu în Dosarul nr. 814/CM-AS/2006 al Curții de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din statutul de aplicare a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, excepție ridicată de același autor în același dosar al Curții de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 889

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Direcția Silvică Suceava în Dosarele nr. 4.071/39/2006, nr. 4.072/39/2006 și nr. 4.073/39/2006 ale Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal, răspunde, pentru partea Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei, apărătorul ales cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 2.097/D/2006, nr. 2.098/D/2006 și nr. 2.099/D/2006 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul părții prezente este de acord cu conexarea celor trei dosare.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarelor nr. 2.099/D/2006 și nr. 2.098/D/2006 la Dosarul nr. 2.097/D/2006, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției și partea „Fundația Pro Fondbis — 1946, Semper” au depus la dosar concluzii scrise.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, sens în care depune și concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul nu a arătat în ce constă contrarietatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 25 septembrie 2006, pronunțate în Dosarele nr. 4.071/39/2006, nr. 4.072/39/2006 și nr. 4.073/39/2006, **Curtea de Apel Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Direcția Silvică Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Constituția României, referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor constituționale privind drepturile și libertățile fundamentale în concordanță cu cele din Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte, ale art. 21, referitoare la „*Accesul liber la justiție*”, ale art. 129 referitoare la „*Folosirea căilor de atac*”, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel Suceava — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate.

În ce privește termenul în care se redactează încheierea prin care se respinge ca inadmisibilă o excepție de neconstituționalitate, instanța apreciază că nu era necesară o dispoziție expresă, regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești conținând suficiente reglementări în această materie.

De asemenea, termenul de 3 zile pentru soluționarea recursului este un termen de recomandare, de natură a sublinia caracterul urgent al procedurii. Această dispoziție urmează însă a fi completată cu prevederile din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece normele legale criticate reprezintă reguli de natură procedurală ce sunt aplicate de către instanța de judecată în situații date, în scopul selectării excepțiilor de neconstituționalitate ce pot face obiectul controlului de constituționalitate.

Instituirea prin art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 a posibilității exercitării recursului împotriva încheierii de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale la instanța imediat superioară, precum și judecarea acestuia într-un termen rezonabil reprezintă o valorificare în plan legislativ a prevederilor art. 21 și art. 129 din Constituție, precum și a celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind atributul exclusiv al legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere emise de Avocatul Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, care au următorul conținut: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 s-a mai pronunțat prin numeroase decizii. De exemplu, prin Decizia nr. 514 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 13 iulie 2006, a fost respinsă ca neîntemeiată o excepție similară, pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei de mai sus își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Direcția Silvică Suceava în Dosarele nr. 4.071/39/2006, nr. 4.072/39/2006 și nr. 4.073/39/2006 ale Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 890
din 30 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 313/1879
pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat
la articolul 1089 din Codul civil**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil, excepție ridicată de Banca Populară Română Cooperativa de Credit — Agenția Tulcea, prin lichidator judiciar Societatea Comercială „Real — Reorganizare, Administrare, Lichidare” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.806/36/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că se impune păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.806/36/2006, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil.**

Excepția a fost invocată de Banca Populară Română Cooperativa de Credit — Agenția Tulcea, prin lichidator judiciar Societatea Comercială „Real — Reorganizare, Administrare, Lichidare” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect apelul împotriva unei hotărâri prin care s-a constatat nulitatea absolută a clauzei penale introduse de autorul excepției într-un contract de împrumut.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Legea nr. 313/1879 contravine principiului constituțional al accesului liber la justiție, întrucât privează pe creditor de un drept al său stabilit pe cale convențională, și anume acela de a sancționa debitorul care nu își achită ratele la scadență, prin stabilirea unei clauze penale.

Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală supusă controlului constituind o garanție a principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima

punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că „prevederile Constituției garantează liberul acces la justiție în măsura în care este satisfăcută cerința imperativă privind legitimitatea dreptului sau a interesului apărut.”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 40 din 20 februarie 1879.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1: *„Clauza penală, aflată în contracte de împrumuturi sau de prestațiuni în natură, este și va rămâne anulată, oricare va fi data actului a cărui executare se cere, însă numai dacă termenul exigibilității creanței va cădea în urma promulgării acestei legi.*

Judecătorul, în caz de împrumut, va putea condamna numai la plata dobânzii prevăzută de art. 1589 din Codul civil sau, în caz de alte obligațiuni, la daune-interese, conform art. 1084 din Codul civil“.

— Art. 2: *„Dacă clauza penală nu va fi stipulată direct, ci va fi deghizată sub o altă formă sau va rezulta din condițiunile actului, judecătorul va aprecia și va putea anula din contract*

aceea ce ar avea caracterul de clauză penală, putând aplica, după cazuri, art. 1589 sau art. 1084 din Codul civil“.

— Art. 3: *„La art. 1089 din Codul civil se adaugă următorul alineat:*

«Clauza prin care, de mai înainte și în momentul formării unei convențiuni alta decât o convențiune comercială, se va stipula dobânda la dobânzile datorate pentru un an sau pentru mai puțin, ori mai mult de un an, sau la alte venituri viitoare, se va declara nulă»“.

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și în art. 129 referitor la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile Legii nr. 313/1879 au mai format obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 21 alin. (1)—(3) din Legea fundamentală.

Astfel, prin Decizia nr. 676 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 10 noiembrie 2006, Curtea a respins o altă excepție, ridicată de același autor într-un alt dosar, având o motivare similară. Curtea a reținut că prevederile Constituției garantează liberul acces la justiție în măsura în care este satisfăcută cerința imperativă privind legitimitatea dreptului sau a interesului a cărui apărare se cere. Or, în condițiile în care legea interzice instituirea clauzei penale în contractele de împrumut sau prestații în natură, sub sancțiunea nulității, potrivit art. 966 coroborat cu art. 968 din Codul civil, care prevăd că obligația fondată pe o cauză nelicită, prohibită de legi, nu poate avea niciun efect, dispozițiile constituționale ale art. 21 nu pot fi aplicabile într-o astfel de situație, dreptul a cărui valorificare se pretinde în justiție fiind, în mod vădit, nelegitim.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil, excepție ridicată de Banca Populară Română Cooperativa de Credit — Agenția Tulcea, prin lichidator judiciar Societatea Comercială „Real — Reorganizare, Administrare, Lichidare” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.806/36/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 892

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dan Stern în Dosarul nr. 31.144/3/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 31.144/3/2005, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Dan Stern.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că modalitatea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor ce se găseau în patrimoniul cooperativelor agricole de producție, în sensul că atribuirea efectivă a terenurilor în zona colinară se face, de regulă, pe vechile amplasamente, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite de comisie, și nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății, contravine art. 44 și art. 16 din Constituție, întrucât, „în aplicarea acestor dispoziții legale, adevărații proprietari s-au aflat lipsiți de orice ocrotire legală a dreptului lor de proprietate în situația în care terenul proprietatea lor era atribuit altor persoane, alese în mod arbitrar, și au fost lipsiți de orice transparență sau criterii obiective“. În opinia autorului excepției, în acest fel „s-au creat efectiv privilegii pentru anumite categorii de cetățeni, cărora li s-au atribuit terenuri în zonele mai solicitate“. Autorul excepției mai susține că prevederea de lege criticată contravine art. 21 din Constituție, deoarece „însăși legea a dat putere autorității publice să comită abuzuri în detrimentul dreptului de proprietate“, „ajungându-se la situații în care persoana al cărei drept de proprietate a

fost încălcat nu poate obține în justiție apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime“. Și, în fine, consideră că textul criticat contravine și art. 52 din Constituție, întrucât „prevede în mod expres că atribuirea efectivă a terenurilor se face nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății“.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că prevederile legale criticate nu contravin textelor constituționale invocate, deoarece aceste prevederi au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate, avându-se în vedere situația juridică actuală a terenurilor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși a fost sesizată de instanța de judecată cu neconstituționalitatea prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, atât din cuprinsul încheierii de sesizare, cât și din notele scrise formulate de autorul excepției rezultă că, în realitate, textul criticat este cel al art. 14 alin. (2) din această lege, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

„(2) *Atribuirea efectivă a terenurilor se face, în zona colinară, de regulă, pe vechile amplasamente, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite de comisie, și nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății, în cadrul perimetrelor actuale ale cooperativelor agricole de producție.*“

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 — „Egalitatea în drepturi“, art. 21 — „Accesul liber la justiție“, art. 44 alin. (1), (2), (3) și (4) — „Dreptul de

proprietate privată“ și art. 52 — „Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 instituie regula reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor fostelor cooperative agricole de producție, situate în extravilan, pe vechile amplasamente, în zona colinară, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite prin decizii ale comisiilor de aplicare a prevederilor acestei legi, cu respectarea, însă, a perimetrelor fostelor cooperative de producție.

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin art. 44 alin. (1), (2), (3) și (4) din Constituție, deoarece au permis comisiilor de aplicare a Legii nr. 18/1991 să comită abuzuri în defavoarea adevăraților proprietari.

Cu privire la această critică de neconstituționalitate, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 275 din 21 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 14 aprilie 2006, statuând că textul art. 14 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 reprezintă o normă de garantare a proprietății private, iar împrejurarea că reconstituirea dreptului de proprietate se poate face, în zona de câmpie, și pe alt amplasament decât cel inițial, este în deplină conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege.

În aceeași decizie Curtea a mai reținut că invocarea neconstituționalității acestui text de lege față de dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) teza a doua, referitoare la dobândirea dreptului de proprietate privată

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dan Stern în Dosarul nr. 31.144/3/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 893

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 36/1991

privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială comuna Topolovățu Mare și Consiliul Local al Comunei Topolovățu Mare în Dosarul nr. 1.038/PJ/2006 al Judecătoriei Lugoj.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât aspectele criticate vizează modificarea și completarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.038/PJ/2006, **Judecătoria Lugoj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură**, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială comuna Topolovățu Mare și Consiliul Local al Comunei Topolovățu Mare într-o cauză privind dizolvarea unei societăți agricole.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că alin. 2 al art. 64 din Legea nr. 36/1991 încalcă dispozițiile art. 20 și art. 21 din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, pentru cazul de dizolvare a unei societăți agricole, prevăzut de art. 64 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 36/1991, singurele subiecte de drept care ar putea sesiza instanța ar fi Ministerul Finanțelor sau procurorul. În opinia sa, o astfel de interpretare a legii ar duce la concluzia că, „dacă o persoană fizică sau juridică constată că societatea face operațiuni contrare legii sau obiectului stabilit prin statut, nu are dreptul să sesizeze instanța, chiar dacă aceste operațiuni îi produc o vătămare“.

Judecătoria Lugoj consideră excepția neîntemeiată, arătând că prin acest text „legiuitorul instituie controlul organelor abilitate prin legi organice să reprezinte statul, realizând activități de control operativ la instituții publice și, respectiv, de constatare a faptelor care constituie infracțiuni și aduc atingere intereselor și libertăților persoanelor“.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textul de lege criticat nu încalcă accesul liber la justiție ori dreptul la un proces echitabil, deoarece instituțiile statului sunt organizate și funcționează în temeiul legilor și au atribuțiile stabilite de sistemul normativ care le reglementează. Astfel fiind, calitatea procesuală a consiliilor locale și a primarilor este stabilită de legislația în vigoare, potrivit art. 121 din Constituție. În aceste condiții, nici primarul, nici consiliul local nu pot formula în fața instanței orice fel de cerere, ci numai pe acelea care sunt expres prevăzute de lege. În concluzie, consideră excepția neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate, instituind unul din cazurile de dizolvare a societăților agricole, nu conțin norme contrare dreptului părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime și de a beneficia de toate garanțiile unui proces echitabil. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile

de exercitare a drepturilor procesuale, fără ca prin aceasta să fie încălcat liberul acces la justiție. Totodată, mai arată că, din modul în care a fost formulată excepția, autorul acesteia nu critică textul de lege pentru conținutul lui, ci pentru ceea ce lipsește acestui text. Or, această solicitare a autorului excedează competenței Curții Constituționale, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși a fost sesizată de instanța de judecată cu neconstituționalitatea prevederilor art. 64 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 6 mai 1991, atât din cuprinsul încheierii de sesizare, cât și din notele scrise formulate de autorul excepției rezultă că, în realitate, textul criticat este cel al art. 64 alin. 2 din această lege, text ce are următoarea redactare: „*În cazurile prevăzute la lit. a)–e), dizolvarea se hotărăște de adunarea generală, iar în cazul prevăzut la lit. f), prin hotărârea judecătorească unde a fost înscrisă, la sesizarea organelor Ministerului Finanțelor sau a procurorului.*“

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 20 — „Tratatele internaționale privind drepturile omului“ și ale art. 21 — „Accesul liber la justiție“. Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției critică acest text pentru motivul că, în cazul dizolvării unei societăți agricole pentru situația prevăzută de art. 64 alin. 1 lit. f), și anume dacă societatea face operațiuni contrare legii sau obiectului stabilit prin statut, dreptul de a sesiza instanța de judecată pentru a hotărî dizolvarea acestei societăți aparține numai Ministerului Finanțelor sau procurorului, potrivit alin. 2 teza a doua a acestui articol, astfel că, „dacă o persoană fizică sau o persoană juridică constată că societatea face operațiuni contrare legii sau obiectului stabilit prin statut, nu are dreptul să sesizeze instanța, chiar dacă aceste operațiuni îi produc o vătămare“.

Analizând această critică, Curtea constată că, din modul în care a fost formulată excepția de neconstituționalitate, autorul acesteia nu critică art. 64 alin. 2 din Legea nr. 36/1991 pentru cuprinsul său, ci pentru ceea ce lipsește acestui text de lege. În consecință, față de dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*“, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială comuna Topolovățu Mare și Consiliul Local al Comunei Topolovățu Mare în Dosarul nr. 1.038/PJ/2006 al Judecătoriei Lugoj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 894

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 pentru abrogarea Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare și a Hotărârii Guvernului nr. 2.425/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, precum și ale art. 9 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă textele constituționale invocate. Totodată, se apreciază că art. 9 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 impune o modalitate specifică de sesizare a Curții Constituționale, având în vedere natura actului atacat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 pentru abrogarea Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare și a Hotărârii Guvernului nr. 2.425/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, precum și ale art. 9 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Gianina Cristinela Muntean în Dosarul nr. 222/57/2006 al Curții de Apel Alba-Iulia — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Prin Încheierea din 16 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 222/57/2006, **Curtea de Apel Alba-Iulia — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 pentru abrogarea Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare și a Hotărârii Guvernului nr. 2.425/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, precum și ale art. 9 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Gianina Cristinela Muntean într-un litigiu având ca obiect obligarea Ministerului Justiției la recunoașterea dreptului autorului excepției de a-și cumpăra locuința de serviciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2005 retroactivează, încălcând prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție. Se mai arată că textul abrogat prin ordonanța de urgență criticată prevedea că magistrații titulari ai contractelor de închiriere a locuințelor de serviciu aflate în administrarea Ministerului Justiției le pot cumpăra în termen de un an de la intrarea în vigoare a legii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2005, anulând acest drept câștigat, creează o inegalitate nejustificată între cetățenii aflați în aceeași situație, anume între magistrații care au depus astfel de cereri înainte și după intrarea în vigoare a ordonanței de urgență. Totodată, arată că nu se poate imputa titularului dreptului de a depune o astfel de cerere că nu a fost suficient de diligent, întrucât acesta nu putea să prevadă abrogarea textului de lege.

Se mai apreciază că prevederile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 încalcă art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât reprezintă un obstacol în calea examinării și soluționării efective de către instanță a acțiunii în contencios administrativ, deoarece, în măsura în care excepția de neconstituționalitate va fi respinsă de către Curtea Constituțională, instanța de contencios administrativ va fi obligată să respingă ca inadmisibilă acțiunea formulată, fără a mai examina fondul cauzei.

Curtea de Apel Alba-Iulia – Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată. În acest sens, se arată că sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât se creează o stare de inegalitate între magistrații care au depus cereri anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 și cei care nu au depus cererile în cauză în considerarea art. 5 din Legea nr. 579/2004, care prevedea că dreptul putea fi exercitat până la data de 19 decembrie 2005.

De asemenea, se apreciază că textul art. 9 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 aduce atingere dreptului efectiv și concret de acces la instanță, încălcându-se prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 este întemeiată, întrucât sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, aplicându-se un tratament juridic diferit pentru persoane aflate în aceeași situație, și anume magistraților beneficiari ai Legii nr. 579/2004. Se mai arată că nu se poate reține lipsa de diligență în sarcina beneficiarilor Legii nr. 579/2004, atât timp cât aceasta prevedea un termen fix în interiorul căruia se puteau depune cererile în cauză. Totodată, se arată că ordonanța de urgență criticată nu retroactivează.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, se consideră că aceasta este neîntemeiată, întrucât scopul normei criticate este exclusiv de a asigura posibilitatea sesizării Curții Constituționale. De asemenea, Avocatul

Poporului arată că persoana vătămată are posibilitatea de a formula o acțiune în justiție, în condițiile Legii nr. 554/2004, împotriva autorității administrației publice, în cazul în care consideră că aceasta a emis actul administrativ cu încălcarea respectivei ordonanțe.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 pentru abrogarea Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare și a Hotărârii Guvernului nr. 2.425/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 11 mai 2005, precum și ale art. 9 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care au următorul cuprins:

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2005:

Articol unic — „*Legea nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.210 din 16 decembrie 2004, și Hotărârea Guvernului nr. 2.425/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 14 ianuarie 2005, se abrogă.*”

Potrivit art. 1, art. 2 și art. 5 din Legea nr. 579/2004, Ministerul Justiției era autorizat să vândă locuințele de serviciu pe care le are în administrare titularilor contractelor de închiriere, aceștia putându-și exprima opțiunea de a cumpăra locuințele în cauză într-un termen de un an de la data intrării în vigoare a acestei legi.

— Art. 9 alin. (3) din Legea nr. 554/2004: „(3) *Instanța de contencios administrativ, după pronunțarea Curții Constituționale, repune cauza pe rol și va da termen, cu citarea părților, numai dacă ordonanța sau o dispoziție a acesteia a fost declarată neconstituțională. În caz contrar, respinge acțiunea ca inadmisibilă pe fond.*”

Autorul excepției consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2005 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea și ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, iar art. 9 alin. (3)

din Legea nr. 554/2004 încalcă prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2005 instituie măsuri de protecție a fondului locativ administrat de Ministerul Justiției, de natură a asigura condiții de locuit pentru magistrați. Termenul de un an în care titularii contractelor de închiriere puteau să își exprime opțiunea cu privire la cumpărarea locuințelor de serviciu este un termen de procedură, legiuitorul fiind în drept să reducă durata acestuia, mai ales că, potrivit expunerii de motive la aceasta, vânzarea locuințelor de serviciu constituie o măsură dezavantajoasă prin grevarea bugetului ministerului cu sume importante de bani.

Curtea constată că nu există nicio discriminare între magistrații care au depus cereri cu privire la cumpărarea locuințelor de serviciu înainte și după intrarea în vigoare a ordonanței de urgență. Aplicarea unui tratament juridic diferențiat rezultă chiar din existența unui cadru legislativ diferit în cele două situații, datorată, în principal, aspectelor enunțate mai sus. Pe de altă parte, Curtea constată că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unui termen. Din momentul în care reglementarea care cuprindea și termenul înăuntrul căruia exercitarea unui drept de către titularul său putea avea loc nu mai este în vigoare, fiind abrogată expres, valorificarea dreptului nu mai este posibilă.

Față de cele arătate, Curtea nu poate reține încălcarea art. 16 din Constituție.

Totodată, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2005 nu cuprinde dispoziții cu caracter retroactiv, aplicându-se numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare. Astfel, Curtea nu poate reține încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție.

II. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, raportată la art. 21 alin. (1) și (3)

din Constituție, Curtea observă că autorul excepției a introdus acțiunea în contencios administrativ în temeiul art. 8 alin. (1) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, având ca obiect obligarea Ministerului Justiției la recunoașterea dreptului său de a-și cumpăra locuința de serviciu, sens în care acesta să emită o decizie prin care să-i aprobe cumpărarea locuinței. Altfel spus, acțiunea reclamantei privește, pe de o parte, o problemă de contencios administrativ propriu-zisă, iar, pe de altă parte, o problemă de contencios constituțional referitoare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2005.

Așadar, în speță, pe rolul instanței de fond există un litigiu propriu, diferit de chestiunea de constituționalitate ridicată în baza art. 9 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, astfel încât, după soluționarea excepției de neconstituționalitate, judecarea cauzei urmează a se relua în fața instanței de fond, având în vedere tocmai temeiul de drept al introducerii acțiunii.

În consecință, Curtea constată că, din acest punct de vedere, critica de neconstituționalitate formulată de autorul excepției este neîntemeiată, textul criticat, în cazul de față, nereprezentând un obstacol în calea examinării și soluționării efective de către instanță a acțiunii sale în contencios administrativ.

Mai mult, Curtea consideră că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale și cele convenționale invocate, întrucât, așa cum a decis Curtea Constituțională și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut, orice restricție fiind admisă atât timp cât nu se aduce atingere dreptului de acces la un tribunal în substanța sa, statul dispunând în acest sens de o marjă de apreciere.

Aceste concluzii își găsesc corespondent și în dispozițiile art. 126 alin. (6) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*Instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau, după caz, prin dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale*“.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2005 pentru abrogarea Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare și a Hotărârii Guvernului nr. 2.425/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii nr. 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, precum și ale art. 9 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Gianina Cristinela Muntean în Dosarul nr. 222/57/2006 al Curții de Apel Alba-Iulia — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 895

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, coroborat cu art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, excepție ridicată de Paul Alberto Ovidiu Bolboasă în Dosarul nr. 245/PJ/2005 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal răspunde reprezentantul părții Asociația Salariaților „Timpuri Noi” — S.A. București, avocat, cu delegație la dosar. Lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției, arătând că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece aderarea unui asociat la un organism de conducere a unei societăți are drept consecință obligativitatea respectării prevederilor statutului acesteia, precum și a principiului majorității de decizie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile legale reglementează una dintre competențele adunării generale a asociațiilor și nu sunt neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 245/PJ/2005, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, coroborat cu art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale.** Excepția a fost ridicată de Paul Alberto Ovidiu Bolboasă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prevederile legale criticate contravin dreptului de proprietate privată și libertății economice, în general, deoarece îndreptățesc adunarea generală a asociațiilor să ia hotărâri exclusiv în temeiul statutului asociației, fără respectarea prevederilor legale în vigoare.

Judecătoria Sectorului 3 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, aprobată prin Legea nr. 246/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 25 iulie 2005, precum și ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, potrivit cărora:

— Art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000:

„(1) *Adunarea generală este organul de conducere, alcătuit din totalitatea asociațiilor.*

(2) *Competența adunării generale cuprinde:*

[...]

h) orice alte atribuții prevăzute în lege sau în statut.“

— Art. 18 teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997:

„*Procedura de constituire și de lichidare a unei asociații, structura acesteia, drepturile și obligațiile membrilor săi sunt cele prevăzute în Legea nr. 21/1924 [...].“*

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și la prevalența legii, art. 44 alin. (1) teza întâi, alin. (2) teza întâi, privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, alin. (3) referitor la expropriere și alin. (8), privind averea dobândită licit, art. 45 — „Libertatea economică“, art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți“ și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a), privind caracterul de economie de piață al economiei României.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea reține următoarele:

Art. 18 teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 dispune că procedura de constituire și de lichidare a unei asociații, structura acesteia, precum și drepturile și obligațiile membrilor săi sunt reglementate de Legea nr. 21/1924 pentru persoanele juridice (asociații și fundații).

Curtea constată însă că Legea nr. 21/1924 a fost abrogată expres prin art. 86 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, astfel încât dispozițiile art. 18 teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 se referă la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, ce a preluat reglementarea în materie.

Autorul excepției susține că stabilirea competenței adunării generale a asociațiilor de a exercita orice alte atribuții prevăzute de lege sau statut conduce la o încălcare a dreptului de proprietate privată și a libertății economice, deoarece, în acest mod, adunarea generală poate adopta hotărâri abuzive, fără respectarea prevederilor legale în vigoare.

Curtea constată că aceste susțineri nu sunt întemeiate, deoarece din cuprinsul prevederilor legale criticate, ce

reglementează competențele adunării generale a asociațiilor, nu rezultă încălcarea dreptului de proprietate privată sau a libertății economice, în general.

De altfel, Curtea reține că, în scopul protejării intereselor legitime ale asociațiilor care se consideră vătămați printr-o hotărâre nelegală sau nestatutară a adunării generale, legiuitorul, prin art. 23 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, modificată prin Legea nr. 246/2005, a prevăzut că: „(2) *Hotărârile adunării generale, contrare legii, actului constitutiv sau dispozițiilor cuprinse în statut, pot fi atacate în justiție de către oricare dintre membrii asociați care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat împotriva și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal de ședință, în termen de 15 zile de la data când au luat cunoștință despre hotărâre sau de la data când a avut loc ședința, după caz.*”

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, Curtea constată că textele de lege criticate se aplică tuturor subiectelor de drept vizate, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare și fără a restrânge exercițiul unor drepturi sau libertăți fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, excepție ridicată de Paul Alberto Ovidiu Bolboacă în Dosarul nr. 245/PJ/2005 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

